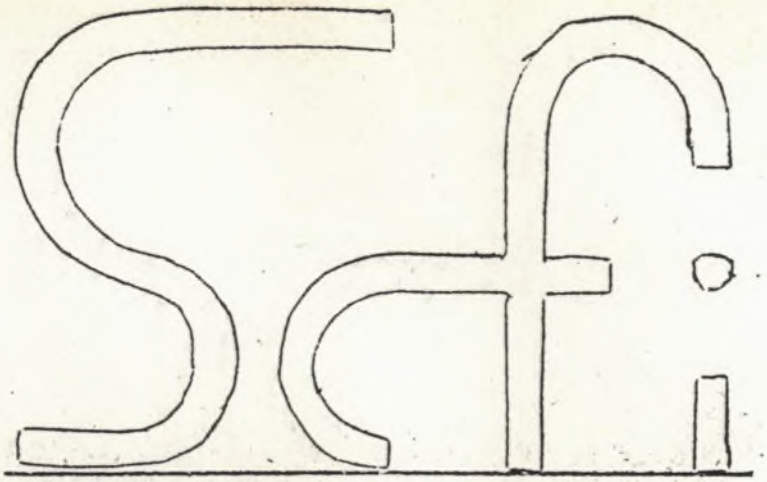

číslo 3

25+1 strana

rok 1982

Fanzin /vědeckofantastický zpravodaj a informátor/
pro vnitřní potřebu FO SSM FMF UK
Vychází nepravidelně /přibližně 5-7 krát ročně/
Neprodejné - zdarma

S C I F I N A P R Á Z D N I N Y

OBSAH

str. 1 Obsah
" 2 Vesele i vážně o tom, jak vznikal SFK FO MFF UK /Pagi, Albert/
" 4 Zpráva o slavnosti a hostech /O. Neff/
" 5 J. Holeček: Z Bajek na pozítří
" 6 O naší soutěži /a o huňáči zeleném/ /Vektor/
" 7 Žádáme přispěvatele a čtenáře /redakce/
" 8 J. Zelenka: O ničem /o všem/, Jsme, ...a ještě jedna
" 10 I. sraz československého fandomu /Pyvos/
" 10 Střípky z Pardubic /Pagi/
" 11 J. Holeček: Reklamy
" 12 H. Kuttner: Potíže s elektřinou
" 25 O všem možném /Z. Rampas/
+ 1 J. Kolafa: Obyčejná časová smyčka /prázdninová příloha/

Vážně i nevážně o tom, jak vznikal SFK FO SSM MFF UK

VZPOMÍNKY SENIORA

Náš klub oslavil letos již třetí výročí svého založení. Porovnáme-li tento údaj se stářím pyramid, Karlova mostu, nebo dokonce jenom s průměrným věkem člověka, neshledáme na tomto údaji nic uchvacujícího. Ovšem znalci nos neohrnují, neboť třicátý duben 1979 je datem založení prvního a tím i nejstaršího československého sci-fi klubu.

Nevím, zdali mluvit o náhodě či o nutnosti - prostě během prvních semestrů se dalo dohromady pět kamarádů se spoustou společných zájmů - hry, výlety, filmy, diskuse, knížky. Jak jsme se tak navzájem chlubili knížkami výbornými i vzácnými, začali jsme /hlavně díky Zdeňkovi/ zjišťovat, že čestná místa v našich knihovnách a srdcích zabírají klenoty a perly SF literatury. Postupně jsme se dozvídali o klubech a organizacích fanoušků i autorů v zahraničí, o literárních soutěžích a cenách, o nejlepším evropském časopise žánru - maďarské Galaxii, o řadě edic SF v SSSR, NDR, Maďarsku, Polsku - prostě o tom, že Československo je přes svoje tradice v současné době z hlediska SF rozvojovou zemí.

Tehdy jsme se také seznámili s článkem L. Součka o SF u nás a v zahraničí /literární měsíčník 6/78/ Ludvík Souček se tam přiznal, že kdyby se ho nějaký mimozemšťan zeptal, jak to vypadá se SF u nás, zalezl by studem pod stůl

V prosinci 1978 tento náš asi nejplodnější autor SF zemřel. Tehdy jsme se také definitivně dozvěděli, že v celém Československu žádný SF klub neexistuje, a tak jsme se rozhodli, že ho založíme my. To se uskutečnilo 30. dubna 1979 - ovšem žádné čarodějnice u toho nebyly. Studovali jsme tehdy ve čtvrtém ročníku a přes spoustu práce v klubu jsme si dokázali najít chvíli i na studium a diplomovou práci.

Z původní obměny jsme vytvořili regulérní knihovnu s knížkami koupenými i zapůjčenými. Hlavním úkolem knihovny byla a je tzv. základní osvěta - umožňuje novým členům získávat /a starým zapomětlivým obnovovat/ přehled o žánru.

SCI-FI: Fanzin SFK při FO SSM FMF UK
Třetí číslo připravovali: J.Kuřina, M.Podpěra, V.Štech, V.Wagner
Adresa redakce /platí do 20.6.1982/: Větrník-jih 301/III,Praha 6
Náklad: 150 výtisků Redakční uzávěrka: 14.5.1982

Scházeli jsme se nad překlady Jirky Markuse, besedovali jsme s Jaroslavem Veisem a Ivem Železným, od roku 1980 každé jaro pořádáme literární soutěž. Dlouhodobé pronikání do svazáckých informačních zpráv jsme letos úspěšně dovršili vytvořením vlastního fanzinu.

Naším největším úspěchem bylo to, že jsme našli další podobnou partu, která se do toho vozíčku zapřáhla a táhne ho už přes dva roky. Přejeme jim, aby měli při hledání nástupců aspoň tolik štěstí, co my.

PAGI

VZPOMÍNKY JUNIORA

V šesti letech mne děsil mylník šálivý, drtič kamenný a mraky odpadků ve vesmíru, mezi kterými létat je vlastně o strach. To mi totiž byl místo slabikáře podstrčen S. Lem /dodnes můj nejoblíbenější autor/, abych prý také četl nějakou opravdovou knihu. V deseti jsme si s kluky na staré jabloni vybudovali Paprsek, ovšem po pečlivém studiu Oceánem světelných roků, a věčně jsme se hádali, kdo bude hrdina Severson a padouši Erikson a Mc.Hardy /ti malí nám samozřejmě dělali kybernetického pejska a kočičku/ A najednou jsem byl na fakultě a objevil partu kluků, která podobným knížkám propadla natolik, že dokázala založit klub a v něm vytvořit knihovnu se spoustou moc pěkných a leckdy dosud nepoznaných knížek. A která organisovala takové schůzky, že prostě nešlo dělat nic jiného, než se jich zúčastňovat. Jenže čas běžel a najednou se vyskytl problém: Ti kluci byli totiž z našeho pohledu"starci", vždyť zbytek jejich působení na škole se mohl počítat už jen na týdny a dny. Naštěstí ale během roku došlo k podobnému jevu jako u kluků. I v našem ročníku se vytvořila parta nadšenců, která přes své malé zkušenosti s nějakým organisováním či vedením vzala klub do svých rukou. Pokračovali jsme ve stopách těch prvních; převzali jsme knihovnu, pořádali schůzky, další ročníky literární soutěže /vymysleli a ožívili huňáče zeleného/ a snažili jsme se dát ještě něco navíc. Náš největší úspěch je asi vydávání tohoto fanzinu.

Teď tu sedíme s Pyvosem na pokoji, na stolcích skripta a nadáváme na lidi, kteří nám sem "lezou" půjčovat knížky z knihovny mimo "úřední dobu," protože zkouškový období je za dveřma. Jako už bychom si za ty dva roky ještě nepřivykli. No a o tom, jak jsme byli dobří či špatní, si na těchto stránkách přečtete za pár let, třeba až budeme slavit páté nebo desáté výročí založení.

ALBERT

ZPRÁVA O SLAVNOSTI A HOSTECH

Slavnost se konala v Pardubicích o posledním dubnovém víkendu a hosté jsme byli my, tak zvaní profesionálové. Kantor, Toufar, Veis, Železný a já jsme přijeli škodovkami /modelová řada 105-120/, Blažek, Freiová, Macháček a Nesvadba jeli vlakem. Nehrozilo tedy nebezpečí, že při jediné havárii zahyne česká scifi, ledaže by se zřítil strop v amfiteátrové posluchárně VŠCHT, kde se všichni jmenovaní v jistou kritickou chvíli soustředili; v tom případě hrozilo nebezpečí i potenciálnímu dorostu.

Tento poukaz na profesionály a dorost je více méně truchlivé konstatování skutečnosti. Profi se od fandů na první pohled lišili, v několika ohledech. Jednak byli starší a tudíž tlustší, plešatější, brejlatější a všeobecně zchátralejší, než fandové, dvojak byli méně nadšení a více zkorumpovaní galejničinou na literárních tisíciveslici, trojak byli řečnější, veselejší a ve večerních hodinách i opilejší, než jejich amatérští druzi. Mezi tím mladým shromážděním vypadali divně, možná trochu neřestně. Zasloužili by si namazat dehtem a posypat peřím. Dav s nimi však naložil hůře: choval se k nim uctivě.

Ve dveřích fakultního komplexu /A,B,C/ mi řekl kolega Poláček, caporeggime pardubických scifistů/bylo to v pátek, ve 14.32/: "Čekají už na vás, jsou nabroušený a chtějí vás rozsápat " To se týkalo mne osobně, zejména proto, že v knize Něco je jinak jsem zbodal pasáž o Součkově knize Operace "kili". Jenže - poprava se nekonala a já přišel o potěšení předvést, jak umírá šlechtic. V sobotu odpoledne, když jsme společně šli do kina na Wyndhama, hrozil mi jeden ďáblík s poměnkovýma očima: "Večer se pohádáme, ale zle!" Okolnostmi je hádka odložena na neurčito.

Hovořím o těchto příhodách, protože mě mrzely. Málo se hádáme a nepereme se skoro nikdy. Jsme vlažní jako krajáč kozího mléka. Názory nemáme buď žádné, anebo nějaké přece, ale necháme si je pro sebe a pokud s nimi jdeme na trh, pak tedy s tisícerou omluvou. V tomto smyslu byl z celého shromáždění výjimkou "numero uno" onen světlovlasý brýlovec, titulovaný "kolega z Teplic". Budiž mu k nohám předložen dík za to, že povstal s názorem a čelil útoku vzteklých starců klidně, s vlasem máchovsky rozevlátým.

Jeli jsme do Pardubic a čekali jsme, že na talíři bude bělice a ona tam ležela verlyba. Překvapeni byli i sami pořadatelé. Víc než stovka autorů, dohromady 204 prací - to už je kapitální výlov našeho scifistického rybníka. Kolik bude příště autorů

1448/82 - FV SCN

a prací? Jistě víc. Jenže: kolik jich bude v roce 1984? A kolik v roce 1985? Hodně záleží na fanklubech. Věřím, že letošní Pardubice budou působit jako ten májový večer, kdy dívky přicházejí na Petřín panenské a odcházejí obtěžkány. Vypadá to, že v Plzni, Budějovicích, Ostravě a Bratislavě v těchto chvílích bobtná zárodek sci-fi klubu. Snad se příště sjedeme v Pardubicích jako porodní bávy. Ovšem: smysl mají sci-fi kluby dobře organizované, nejlépe pod záštitou SSM, s dobře redigovaným fanzinem. Ve fanzinu by měla mít přednost tvorba domácích neprofesionálních autorů. Pravda, van Vogt píše lépe, než Pepíček Novák z Postoloprt, jenže - málo platné, Pepa je náš a někam svou práci dotáhne, jenom když bude publikován, třebaže z počátku v cyklostylovaném fanzinu.

Snad jsme o tom měli víc mluvit v Pardubicích. Každopádně by příště nemělo chybět expozé na téma "Kterak založiti fanzin a jakých razítek je k tomu třeba", expozé návodního charakteru. A já si připravím nějakou konkrétní přednášku, třeba na téma "Démonismus nočního života Ferdy Mravence".

Ondřej Neff

Z "BAJEK NA POZÍTŘÍ" /Jan Holeček/

ŠOTEK
Vážení televizní diváci. Nyní bohužel nebude následovat populárněnaučný seriál "Poslední doušek pitné vody", neboť zbytky této tekutiny byly nepředloženě vypity už v minulém díle.

VEDRO
To jsou letos nějaká vedra, poznamenal štír pět minut po výbuchu

POZVÁNKA
...Vás zveme u příležitosti pokácení posledního stromu. Bohatá pamětní tombola z odřezků! Dražba historické pily!

O naší soutěži

Do třetího ročníku soutěže se sešlo třicet pět příspěvků , a tak mělo jedenáct porotců při hodnocení více práce než sudičky nad kolíbkou, a tomu taky odpovídala bouřlivá atmosféra při konečném rozhodování. Nejdříve bylo vybráno jedenáct nejlepších, které postoupily do finále. V dalším kole pak porota určovala pořadí. Každému z porotců se líbilo něco jiného, a tak byla hodnocení velmi různorodá. Největší rozruch způsobily básně Josefa Zelenky, což je útvar, který se v naší soutěži objevil poprvé, a tak Vám je předkládáme k posouzení. Výborné byly i povídky našeho nejplodnějšího autora Jiřího Kolafy, z nichž pět bylo ve finálové skupině. Vítězství nakonec získalo "Probuzení" Zdeňka Rampase.

Informacím o průběhu letošní literární soutěže bude věnováno /skoro/ celé 4. číslo našeho fanzinu. Nyní alespoň několik slov o tom, co vyhrál Zdeněk Rampas.

Jelikož byl Huňáč zelený zařazen mezi oh rožené druhy, byl jeho lov v celém Vesmíru přísně zakázán Proto jsme byli nuceni se obrátit na obyvatele planety Serta, kde jsou huňáčové již dlouhá tisíciletí chování jako lovecká a okrasná zvířata. Odtud jsme téměř v poslední chvíli /vzhledem ke kosmickým bouřím v mezigalaktickém prostoru/ obdrželi okrasný poddruh:

Huňáč zelený okrasný /Villoidus viridis SF ssp 1982/

I když prošel složitým genetickým šlechtěním, je na tomto poddruhu Huňáče zeleného dobře patrné, že jeho předkové patřili k plazům. Patrně se nejvíce podobali našim dinosaurům, o čemž svědčí typický ještěří ocas. Dal by se taky přirovnat k drakům, a tak předpokládáme, že některá z větších forem huňáče, u které se předpokládá schopnost tunelovat prostor a cestovat vesmírem, moh_la zavítat na Zemi. Jelikož huňáčové jsou proslulí svou přítulností k homoidům zvláště slabšího pohlaví, mohl takto zbloudilý huňáč dát podnět ke vzniku většiny pohádek. Ovšem huňáčové jsou mírumilovní, a tak kruté příběhy o násilí konaném na princeznách jsou jen pusté pomluvy.

Huňatost byla u našeho huňáče šlechtěním potlačena a projevuje se jen v bohatém ochlupení na hlavě, které trochu připomíná lví h_řívu. Zato typická zelená barva září na celém těle huňáče. Jinou barvu mají jen lopatovité zadní končetiny sloužící k mohutnému odrazu, neboť přední končetiny z_akrněly až úplně zmizely. Mají bílou barvu s oranžovými a zelenými puntíky, stejně jako lem ve tvaru ozdobné kravaty. Celkově působí velmi kultivovaným

dojmem, a tak není divu, že jsou huňáčové velmi oblíbená zvířátka, která však svým majitelům slouží taky jako domácí počítač. Vyznačují se však nejen obrovskou inteligencí, ale i bohatou fantazií, a tak,když se obyvatelé planetárních sídel a vesmírných kolonií sejdou při odpočinku, vypráví jim huňáčové různé fantastické příběhy a pohádky.

Huňáč dovezený jako cena soutěže je nazýván jménem, které by se dalo přeložit jako Pepi /třetí vydání Česko-Sertského slovníku vydaného v nakladatelství Academia v roce 13.713/. Na Sertě sloužil jako kouzelnický famulus, a tak věříme, že bude předkládat Zdeňkovi jen ty nejlepší nápady.

VEKTOR

Žádáme přispěvatele a čtenáře

Příspěvky bychom od Vás čtenářů chtěli dostávat i nadále. Mrzí nás ovšem, když nám zašlete příspěvek obsahující gramatické chyby, které potom částečně proniknou až na stránky fanzinu. Potíže míváme i s nečitelnými rukopisy.

Žádáme vás tedy, abyste posílali příspěvky čitelně /nejlépe psané na stroji, ale to není podmínkou/ a takové, které nevyžadují další jazykovou úpravu.

Děkujeme Vám

Omlouváme se za technické nedopatření, jež způsobilo neúplnost obsahu předchozího čísla. Můžete si doplnit:

str 22 Pozemšťané a mimozemšťané /Z. Rampas/

Josef Zelenka: O ničem /o všem/

Pátý rok místního času
přístroje registrují
atomy vodíku zrnka prachu
záření hvězd ruší
temný klik prostoru

Na Zemi chlápci pijou svoje pátý pivo
v zakouřený hospodě předměstský čtvrti
Sto let

Tisíce únavných měření
pečlivých kontrol
prohlídek loďi
Známe všechny kouty výklenky rýhy
své klece

Služba proběhla bez událostí
Patrick objevil v F-4 novou hvězdu
Ve skleníku vykvetla bílá kopretina
Michel začal věřit v Boha

Měříme absolutní negaci
našich pozemských pojmů
málo pro přístroje
nic pro nás
Nic

Jsme

zrníčko v prázdnotě

ve velkém matoucím

Vesmíru

... a ještě jedna

Slunce provázeno žlutí a duhovými mráčky .
bude ubíhat poslední úsek neviditelné cesty
nenakreslené-nakreslené na obloze a já potkám
zelenýho mužíčka
Zeptám se ho proč jsou mnohý lidi

tak šedivý
Třeba poradí co s nima a šedivejma
třeba poradí zelenej mužíček z planety XY
Řekne mi proč je
tak krásně zelenej

Na planetu v Oriónu mezihvězdným mrazivým prostorem
odletím s tebou
Zavedu tě na čekající opuštěnou planetu mimo zájmovou sféru
kteréhokoli státu
Na krásný spravedlivý svět několik světelných let od scény
modré planety
Zelenej mužíček co přeletí bude tvrdit
že lidi jsou slepý hluchý bez citu
vražděj
nenáviděj
pěstujou prázdnou erotiku

Pak spatří nás dva

1. SRAZ ČESKOSLOVENSKÉHO FANDOMU

"První sjezd českého a slovenského fandomu se konal na počátku šedesátých let dvacátého století", stálo by psáno v učebnicích dějepisu, pokud se milovníkům vědecké fantastiky dostane do rukou stroj času. Je ovšem velmi nepravděpodobné, že budeme někdy nuceni se vypořádat s paradoxy cestování v čase, a budeme si tedy provždy pamatovat, že první setkání fanoušků science-fiction z Československa uspořádali naši pardubičtí přátelé ve dnech 23. - 25. dubna t. r. /tj. 1982/.

Profi se od amatérů lišili ještě v jedné podstatné maličkosti - zaslali nám požadovaný příspěvek týkající se této významné události. Pochopili jsme, že organizátoři se nechtějí ani kritizovat, ani chválit, s jistými rozpaky jsme přijali i omluvu z Tábora. Marně jsme však čekali na názory teplických. Kromě Zprávy o slavnosti a hostech Vám tedy přiblíží atmosféru pardubického setkání alespoň následující článek.

PYVOS

STŘÍPKY Z PARDUBIC

Pardubice se letošního roku dostaly na jednu z nejpodivnějších a nejpozoruhodnějších map - na scifi mapu Československa. Po Praze a Teplicích i zde vznikl SF klub a svoji existenci a životaschopnost prokázal vskutku heroicky - vyhlášením a uspořádáním nultého ročníku soutěže SF povídek "O cenu K. Čapka".

Nevýhodou pořadatelů byla smutná skutečnost, že rekvizity scifi se realizují podle míry škodlivosti lidem. Citelně jim chybělo zařízení, které by jejich energii a nadšení proměňovalo v pracovní síly. Naštěstí s velkým pochopením zaskakoval zejména Ondřej Neff, který se obětavě ujal řízení většiny diskusí.

"Smetánka" naší SF se sešla zejména v sobotu ve velkém přednáškovém sálu VŠCHT. Vedle profesionálů, zástupců existujících SF klubů a přispěvatelů soutěže tu byla řada fanoušků, kteří teprve přijeli sbírat zkušenosti.

Diskuse, které probíhaly téměř neustále, byly zaměřeny zejména na otázky organizace klubů, formálních záležitostech

tvorby a volby námětů. U posledního tématu bych se chtěl zastavit trochu více, neboť problematika ochrany životního prostředí byla hlavním diskutovaným předmětem jak u zástupců teplického klubu, tak i u několika dalších účastníků.

Scifi nemůže nahrazovat vědecké rozbory /jejichž výsledky jsou v řadě případů známé/, nemůžeme předpokládat, že nějaké SF dílo rozhodne o vydání a realizaci zákona o ochraně životního prostředí. Scifi, otatně jako každé umění, působí spíše na citovou stránku osobnosti, nevyžaduje od svých čtenářů hluboké vědecké znalosti a erudici; přístupně sděluje to, co ve formě vědeckých rozborů dokáže pochopit jen odborník. SF tak může působit jako prostředník, může přinutit mnoho lidí, zejména ty, kteří jsou v problematice životního prostředí osobně zainteresováni, aby viděli dál, než na špičku vlastního nosu.

SF může ukázat konkrétní hrozbu, řešení však může jenom naznačit - najít ho bude úkolem nikoliv umělců, ale vědců a techniků.

PAGI

R E K L A M Y /Jan Holeček/

VŠE PRO ZÁKAZNÍKA
Náš nový typ domácího robota nahradí kohokoliv. Především Vás.
MÓDNÍ DOPLNĚK
Jděte s dobou! Pořiďte si náš luxusní výrobek - robota vývojové řady "Kamarád".
SEZNAMKA
Moderní mladý muž hledá přítelkyni. ZN: "Stopem na Mars".
STAROŽITNOSTI
Odkoupím lesní vůni ve spreji. ZN: "Nejradši jedlovou".
RŮZNÉ
Kdo z pamětníků naučí kreslit růži? ZN: "Spěchá".

Henry Kuttner: POTÍŽE S ELEKTŘINOU

Lemuelovi jsme říkali Cjromajzl, poněvadž měl tři nohy. Von když vyrost - tak asi vokolo války severu proti jihu - zastrkával si vobyčejně tu extrahohu do kalhot, aby na ni nebylo vidět a aby lidi nekecali. Vypadal pak samozřejmě jako nějakej velbloud, jenže na parádu si Lemuel nikdá nepotrpěl. Ještě štěstí, že na tý noze měl dvojitej kloub, protože jináč by ho v ní určitě chytla křeč.

Lemuela jsme neviděli takovejch padesát let. Žil si tam někde v jižních kopcích, zatím co my vostatní v severní Kentucky.

Tak si myslím, že jsme se nemuseli dostat do takový bryndy, kdyby Lemuel nebyl tak zatracenej budižkničemu. Tenkrát to tedy vopravdu vypadalo na pořádnou bryndu. My Hogbeni jsme si jich už něco užili, ještě než jsme se přestěhovali do Pipeline, protože lidi na nás zahlíželi a šli po nás a pořád koumali, proč psi v celým širokým vokolí tolika štěkaj. Došlo to tak daleko, že jsme si pomalu nesměli ani zalítat. Nakonec děda řek, že bude líp, když zvednem kotvy a pohnem se dál k jihu, tam, kde bydlel Lemuel.

Nesnáším stěhování. A z tý cesty do Plymouth Rocku se mi udělalo dočista nanic. Radši bych bejval letěl. Ale co holt řek děda, to platilo.

Poradil, abysme najali náklaďák a všecko na něj naložili. Pořádně nám dal zabrat malej; von sice nemá než takovejch stopadesát kilo, ale ten tank, ve kterým ho chováme, je pěkně vobjemnej. To zasejc s dědou to bylo prostý - jednoduše jsme ho strčili do pytle a šoupli pod sedadlo. Všecko jsem musel vodřít sám. Fotr se dostal k žitný a byl načisto vyřízenej. Pořád jenom skákal vokolo na hlavě a zpíval si přitom vo "Světě vzhůru nohama."

Strejda nechtěl jít. Zahrabal se pod špejchar a že prej si dá na takovejch deset roků šlofíka. Tak jsme ho tam nechali. "To je pořád nějakýho cestování," nadával. "Ne abyste zůstali na jednom fleku. Každejch pětset let trdá - a jede se. Furt sarý trmpování. Tak si teda mažte."

A my jsme mazali.

Lemuel - ten, co jsme mu říkali Chromajzl, - byl taky rodina. Musela to bejt řádská fuška, když jsme prvně přišli do Kentucky - vím to z doslechu. Každej musel zabrat a pomáhat stavět, jen Lemuel ne - kdepak - hotovej budižkničemu. Ten si vodlít k jihu. Každejch pár let se kapánek probral a to jsme pak slyšeli, jak mu to myslí, ale jináč jen furt chrápal.

Tak jsme si řekli, že bysme se za ním mohli na nějakej časek

kouknout.

A taky jsme to udělali.

Lemuel se usadil ve starým vodním mlejně v horách za městem, kterýmu se říkalo Piperline. Ten mlejn byla takobá barabizna. Lemuela jsme našli u vchodu. Seděl v křesle, který se už dávno rozpadlo a von se ani nevobtěžoval probudit, aby si ho spravil. Tak tam seděl celej zarostlej a sotva dejchal. Asi se mu něco moc pěkr ho zdálo. Nebudili jsme ho. Malýho jsme vodnesli do domu a děda s fotrem začali nosit dovnitř láhve žitný.

A tak jsme se usadili. Zpočátku to za moc nestálo. Lemuel byl moc pohodlnej na to, aby měl doma nějakou baštu. To se jen drobátk proŏral, aby moh zhypnotizovat nějakýho mývala v lese a ten si to sem pak zčerstva šinul, celej zvrtačenej, jen s ním na pekáč. Von Lemuel byl hlavně na mývaly, protože ti maj takový šikovný pracky - skoro jako ručičky. Ať se na místě propadnu, jestli si to nemehl Lemuel nehypnotizoval mývaly tak, že si sami rozdělali voheň a sam se na něm taky upekli. Nikdá se mi nepovedlo vykoumat, jak von vla tně ty mrchy stahoval. Možná, že vyplivoval chlupy. Některý lidi jsou holt na krok líný.

Když dostal žízeň, udělal si zrovna nad hlavou malej deštíček a votevřel hubu. Byla to vostuda.

Jenže Lemuela si nikdo nevšímal. Máma nevěděla, kam dřív skočit Fotr se samozřejmě zdejchnul se džbánkem žitný a tak jsem všecko musel vodřít sám No, tak moc toho zase nebylo. Hlavní potíž jsme měli s elektrikou Aby nám malej v tom svým tanku nezhebnul, to chtělo spoustu proudu a děda, ten nasával elektriku jak prase pomeje. Kdyby měl Lemuel v tom svým náhonu vodu, bylo by po vtákách jenže to zas neznáte Lemuela. Nechal ji vyschnout. Zbejvala tam sotva malá loužička. Ani kapka víc.

Máma mi pomohla s tou mašinou do kurníku a pak jsme měli elektriky habaděj.

Smůla začal, když se jednoho dne na cestě vokázal takovej malej pořízek a koukal, celej vyjevenej, jak máma na dvoře pere. Nachomejt sem se k tomu, poněvadž mě to zajímalo.

"Vopravdu krásnej den," řekla máma. "Napijete se, cizinče?"

Řek že nemá nic proti tomu a tak jsem mu nalil plnou naběračku. Noa von, sotvaže si zavdal, se několikrát řádně nadech a povídá, děkuju pěkně, ne už si nevemu, ani teď, ani potom. Říkal, to že by se moh rovnou podřezat a měl by to za stejný prachy.

"To jste se sem právě nastěhovali?" zeptal se.

Máma řekla, jo, nastěhovali a Lemuel že je jako příbuznej. Chlápek kouk na Lemuela, kterej seděl u vchodu se zavřenýma vočima,

a povídá: "To jako chcete říct, že je živej?"

"Samozřejmě," řekla máma. "Jako rybička, aby se tak řeklo."

"Mysleli jsme si, že je už léta mrtvej," povídá ten mužskej. "Proto jsme se ani nevobtěžovali vybírat vod něho volební daň. Možná, že bude líp, když zaplatíte taky za sebe, když jste se sem nastěhovali. Kolik vás je?"

"Asi tak šest," řekla máma.

"Samý dospělí?"

"To máme fotra, Saunka a malýho..."

"Jak je starej?"

"Malej má teď takovejch čtyřista let, že jo, mámo?" zeptal jsem se, ale vona mi jednu vrazila a řekla, abych kušoval. Ten mužskej na mě vokázal a řek, že by rád věděl, kolik mně je. Hernajz a já mu to nemoh říct. Přestal jsem počítat roky už někdy za Cromwella. Nakonec řek, že musíme všichni kromě malýho tu volební daň zaplatit.

"Ne, že by na tom záleželo," řek a psal si do takový knížečky. "Budete volit zrovna tady v městě. A mašina tu taky zůstane. V Pipervillu je jen jeden pán a ten se jmenuje Eli Gendy. Tak to máme dvacet dolarů."

Máma mi řekla, abych sehnal ňáký prachy a tak jsem je šel shánět. Děda žádný neměl, leda nějakej denárius, jak tomu říkal, a ten měl stejně jen pro štěstí, protože prej ho šlohnul chlápkovi jménem Julius, ještě v Galii. Fotr byl úplně mrtvej. Malej měl tři dolary. Šel jsem se kouknout Lemuelovi do kapes, ale nic jsem v nich nenašel kromě starýho žluvího hnízda se dvěma vejcema.

Když jsem to řek mámě podrbala se na hlavě a tak jsem řek: "Dyk si můžem do zejtřka nějaký prachy nadělat, mámo. Zlato přeci berete, že jo, pane?"

Máma mi jednu vrazila. Mužskej dostal najednou takovej divnej kukuč a povídá, jasně že bere zlato. Potom, jak vodcházel lesem, minul mývala, kterej zrovna nes votejpku dříví na podpal a tak mi napadlo, že Lemuel dostal asi hlad. A tu ten chlap přidal do kroku.

Začal jsem hledat nějaký starý železo, který bych moh proměnit ve zlato.

Druhej den nás vodvezli do lapáku.

Věděli jsme vo tom samozřejmě předem, ale nic nám to nebylo platný. Vždycky jsme drželi hlavy dole a koukali, aby na nás nebylo vidět. A děda nám řek, že právě tohle musíme udělat teď. Všichni jsme se sešli na půdě - všichni kromě malýho a Lemuela, kterej se ani nehnul - já jsem pořád jen vejral na pavučinu v jednom rohu, abych se nemusel dívat na dědu. Bolej mě z něho voči.

"Sper ďas ty stupky potvorné," řek děda. "Nejlíp, když v jich

temnici pobudem: všaktě dnové inkvizice minuli. Úhony tudíž nedojdem

"Neměli byseme schovat tu mašinu, co jseme udělali?" zeptal jsem se

Máma mi jednu vrazila za to, že mluvím dřív než starší. "To by bylo houby platný," řekla. "Ten špicl z Pipervillu tu dneska ráno byl a vokoukl si ji."

Děda řek: "Vykutali jste pod domem jaskyň? Dobrá. Do té skrejše ukrejete mě a malého. Co se vostatních dotejčí," - sklouz zase do tý starodávný hatmatilky. "Achich a ouvé, běda nám, kteříž jsouce tak dlouhým žitím obmyšleni, měli bychom upadnouti v moc oněch krvavníků. Najlíp by bylo podříznout jim chřtány - než nikoli, Saunku - já žertem hovořil, Všaktě už cestu najdeme."

A tak to holt dopadlo. Vodvezli nás všechny, až na dědu a malýho, který byli tou dobou v jeskyni. Dovezli nás do Pipervillu a zavřeli do šatlavy. Lemuel se ani neprobral. Vodtáhli ho za nohy.

Co se dotejčí fotra, zůstal vožralej. Von zná jeden dobrej trik. To von si lokne režný a potom -- jestli tomu dobře rozumů -- mu přijde alkohol do krve a promění se tam v cukr nebo v něco podobnýho. Asi nějaký čáry máry Zkoušel mi to vysvětlit, jenže mi z toho šla hlava kolem. Kořalka jde přeci do žaludku -- jkpak by se mohla vocitnout v mozku a proměnit se tam na cukr. To je přeci blbost Nebo čáry. Ale co jsem chtěl říct - jo, táta si vytrenoval nějaký svý kamarády - von jim říkal Enzymy a budou to asi zatracený čáry podle jména -- a ty mu zas proměňujou cukr zpátky rovnou na alkohol a tak von může zůstat vožralej tak dlouho, jak se mu zamane Stejně ale rád čerstvou žitnou, když se k ní dostane. Já takový kouzelnický triky nesnáším - je mi po nich nanic.

Vodvedli mě do místnosti, kde bylo moc lidu, a řekli mi, abych se posadil. Potom se mě vyptávali. Dělal jsem hloupýho. Řek jsem, že nic nevím.

"To není možné," řek někdo. "Sami by j i přece nedokázali postavit. Jsou to nevzdělaní křupani. Jenže ta věc v jejich kurníku - to je beze vší pochyby atomová elektrárna..."

Taková blbost.

Dělal jsem hloupýho dál. Za chvíli mě vodvedli zpátky do cely. Byly tam štěnice. Pustil jsem na ně z vočí takovej paprsek a všechny jsem je vyhubil, k velkýmu překvapení vošuntělýho chlápka s růžovejma fousama,kterej seděl na hoření palandě a byl vzhůru - všim jsem si ho až když už bylo pozdě.

"Teda, byl jsem v životě ve všelijakejch lapákách," řek ten vošumělej chlapík a rychle zamrkal, "a měl jsem hodně divný spoluvězně, ale ještě nikdá jsem nepotkal žádnýho, vo kterým by se dalo říct, že je sám ďábel. Mý jméno je Armbruster, Smradlavej Armbruster, a

jsem tu pro potulku. Aco dávaj za vinu tobě, kamaráde? Kupuješ dušičky za předražený ceny?"

Řek jsem, že mě těší, že ho poznávám. Musel jsem vobdivovat, jak mu to hezky mluví. Úžasně vzdělanej člověk.

"Pane Armbruster," řek jsem. "Nemám ani páru, proč tu jsem. Vodvezli nás sem zkrátka a dobře - fotra, mámu i Lemuela. Lemuel ale chrní a fotr je nadranej."

"Taky bych se rád nadral," řek mi pan Armbruster. "To by mně pak nepřipadalo divný, že se tu houpáš půl metru nad podlahou."

Což mě krapet votrávilo. Nikdo nemá rád, když ho překvapěj při podobnejch věcech. Holt jsem si nedával pozor, ale měl jsem pocit, že ze sebe dělám blázna. Řek jsem, že je mi to líto.

"To nic," řek pan Armbruster, převalil se podrbal se ve vousech. "Na tohle jsem čekal celý léta. Celkem vzato jsem měl příjemnej život. Ale takhle se zbláznit je docela milý. Řekli ti proč vás lízli?

"Říkali, že prej máme atomovou pec," řek jsem mu. "Dám ale krk za to, že to nejni pravda. Máme pec na dříví, to vím, protože jsem to dříví štípal. Ale určitě vím, že jsem neštípal žádnej atom."

"No kdyby jo, tak by sis to pamtoval," řek. "V tom bude asi nějakej politickej trik. Za tejden jsou volby. Roste tu opozice a starej Gandy ji chce rozbít, než si vůbec něco začnou."

"Nejradši bych byl doma," řek jsem.

"Kde bydlíš?"

Řek jsem mu to a von chviličku přemejšlel. "To jsem blázen. To jste u řeky, že jo - jako u potoka? Velkýho Medvědího?"

"Ani potok to nejni," řek sem.

Pan Armbruster se zasmál.

"Gandy tomu říkal Velká Medvědí Řeka. To předtím, než tam dal postavit Gandyho přehradu - trochu doleje vod místa, kde bydlíte. V tom potoku nejni voda už nějakejch padesát let, ale starej Gandy prosadil, že mu na ni před deseti lety vodhlasovali hezký prachy. Dokázal zkrátka postavit přehradu jen proto, že říkal potoku řeka."

"Proč by to dělal?"

"Dovedeš si představit, jaký prachy se daj na takovýhle stavbě trhnout?" zeptal se mě pan Armbruster. "Jenže si myslím, že asi Gandy stejně vyhraje. Když má jeden noviny, může si dovolit všecko. Hele, tady někdo de."

Přišel nějakej mužskej s klíčema a vodved pana Armbrustera. Za chvíli přišel jinej a vodved mě. Vzali mě do místnosti, kde byla spousta světel. Byl tam pan Armbruster a máma a fotr a Lemuel a nějaký vazouni s revolverama. Byl tam taky takovej vrásčitej chlápek s pleší a s vočima jako had a co ten poručil, to všicky dělali.

Říkali mu pane Gandy.

"Ten mládenec je vobyčejnej křupan," řek pan Armbruster, když jsem vešel. "Jestli je v nějaký kaši, tak v tom jistě lítá nevinně."

Řekli mu, aby držel zobák, a jednu mu vrazili. Tak teda držel zobák. Ten pan Gandy se posadil do rohu, maloučko pokyvoval hlavou a kukuč měl jako ďas.

"Poslouchej, chlapče," řek mi. "Koho to kryješ? Kdo postavil ve vašem kurníku tu atomovou elektrárnu? Raději, abys pověděl pravdu, nebo tě to bude mrzet."

Jen jsem po něm loup vočima a hned mě někdo vzal přes hlavu. Taková blbost. Nikdo přeci neublíží Hogbenovi, když ho vome přes hlavu. Vzpomínám si, jak mě chytli Adamsové na válečný stezce. Mlátili mě tehdá do hlavy, až se docela vyřídili a když jsem je pak házel do studny, neřekli ani popel..

Pan Armbruster se ozval.

"Poslyšte, pane Gandy," řek. "Já vím, že když zjistíte, kdo postavil tu atomovou elektrárnu, bude z toho hroznej binec. Ale vždyť vás zvolej i bez toho. A co když to ani atomová elektrárna nejni?"

"Vím, kdo ji postavil," řek pan Gandy. "Renegáti, kteří si říkaji vědci. Nebo uprchlí váleční zločinci - náckové. A já je vypátrám."

"Aha," řekl pan Armbruster. "Už je mi to jasný. Taková historie se rozlítne po celým státě, že jo? To byste moh kandidovat rovnou na guvernéra nebo do senátu nebo - si mazat svůj vlastní chlebíček.

'Co vám ten chlapec pověděl?" zeptal se pan Gandy. Ale pan Armbruster řek, že jsem mu neřek nic.

Potom začali mlátit Lemuela.

Bylo to únavný. Nikdo nedokáže probudit Lemuela, když je dočista tvrdej a chrní, a nikdy jsem neviděl někoho takhle ztvrdnout. Za chvíli toho nechali, protože si mysleli, že je mrtvej. A taky to tak vypadalo. Von je Lemuel zatraceně línej, že když tvrdě spí, nevobtěžuje se ani, aby dejchal.

Fotr zas čaroval s těma svejma kamarádama Enzymama a byl pořádně udělanej. Jen ho to lehtalo, když ho mlátili. Pokaždý, když ho přetáhli kusem hadice, se jen tak pitomě culil. Styděl jsem se za něho.

Nikdo se ale nepokusi praštit mámu. Když se k ní dostal, že by ji moh praštit, zbělel jako kus plátna a celej se začal potit a klepat. Znali jsme kdysi nějakýho profesora, kterej říkal, že prej máma umí vysílat podzvukovej paprsek. To byl teda vedle. Vona jen vysílala zvuky, který nikdo nemoh slyšet a nařídila si je, kam chtěla. Takový učený hlouposti. To přeci dokážu taky.

Pan Gandy řek, aby nás zasejc vodvedli, vodkud nás vytáhli, a že prej se na nás ještě podívá. Tak teda vodtáhli Lemuela a my všichni

jsme šli zpátky do svejch cel. Pan Armbruster měl na hlavě bouli jako kachní vejce. Položil se na palandu a brečel, a tak jsem si sed do rohu a koukal mu na hlavu. Trošku jsem na něj vystřelil z vočí to světlo, jenomže neviditelný. Nevím ani, vo co šlo - k čertu, nemám přeci žádný vzdělání. Bylo to na každej pád jako vobklad. Za chvilku boule na hlavě pana Armbrustera sešla a von přestal brečet.

"Seš v tom po uši, Saunku," řek - tu už jsem mu tehdá řek své jméno. "Gandy má teď velký plány. A všecky lidi z Pipervillu má pod palcem. Von by rád, aby z něho byl národní hrdina. A pořádnej novinářskej článek by mu píchnul. Krom toho by mu to zajistilo, že bude příští tejden zvolenej - ne že by to zvlášť potřeboval. Má celý město v kapse. Byla to vopravdu atomová elektrárna?"

Jen jsem se po něm kouk.

"Gandy si tím zdá bejt jistej," pokračoval. "Poslal tam nějaký fyziky a ti řekli, že to je jasně dvěstěpětatřicítka s grafitovejma tyčema. Slyšel jsem to na vlastní uši, Saunku. Pro tvý vlastní dobro by bylo lepší, abys je přestal krejt. Voni na tobě zkusej drogu pravdy - skopolamin nebo pentotal."

"Radši byste měl spát," řek jsem mu, protože jsem uvnitř v hlavě slyšel, jak mě volá děda. Zavřel jsem voči a jenom poslouchal. Nebylo to jednoduchý, protože se mi do toho pořád plet fotr. Teda, ten byl udělanej...

"Lízni si," povídá fotr vesele, jenomže ne nahlas; však mi rozumíte.

"Sper tě ďas, hovadlníku nešvarný," do toho děda, vo hodně míň vesele. "Jdižiž do pekel a nešlech_etnými myšlínkami... Saunku?"

"Poslouchám, dědo," povídám, taky tak tiše.

"Je zapotřebí fortelně o všem přemyšlovati."

Fotr zas do toho: "Lízni si, Saunku."

"Drž hubu, fotr," řek jsem mu. "Měj přeci rešpekt před staršíma, ja? Vostatně, jak si můžu líznout, když seš v jiný cele?".

"Zařídil jsem takový potrubíčko," povídá fotr. "Můžu ti dát - jak se to řekne? - transfuzi. Jo, teleport tomu říkaj. Udělám zkrat mezi svým a tvým voběhem a napumpuji ti do žil svůj alkohol. Hele, asi takhle." Vokázal mi to jako na vobrázku, jenže uvnitř mý hlavy. Vypadalo to docela jednoduše. Teda jednoduše pro Hogbena, myslím.

Dostal jsem vztek. "Fotr," řekl jsem. "Nechtěj, aby tě tvůj milující syn rešpektoval míň, než je vobvyklý, ty jezevče starej. Já vím, žes to nevyčet z knih. Tos zaseje někomu šloh z hlavy to slovíčko vo třech slabikách."

"Lízni si," řekl fotr a potom zaječel. Slyšel jsem, jak se děda uchechť.

"Bituňk loupiti z cizích myšlínek, herež," řekl. "Takto i já sobě vésti znám. Vypěstoval jsem si v krvi viruse migrény rychlostí přenáramnou a teleportoval ho do tvých myšlínek, ty viselecký břichopase. Mor na holomka. A ty mě, Saunku, dobře poslouchej. Tvůj rodič voškrdný nám pokoj dopřeje."

"Jo, dědo," řek jsem. "Seš v pořádku?" - "Ano."

"A malej?"

"Ano. Však tobě jednat přísluší. Totě tvým oudělem. Jeť potíž - jakpak zve se to? - s uranovou pickou."

"Jo tak to je vono..." řek jsem.

"Kdož by si medle pomyslil, že na to v světě kdožkoli vzpomene? Můj děd mi ten fortel prozradil, v jeho časích jich drahně bývalo. Vpravdě skrz věci takové se Hogbenové stali mutanty. Namoutě, hrubě mi bude přemyšlovati, bych sobě jasno učinil. Jsouť mužové ve městě, kde se nalézáš, Saunku, kteříž jsou mocni oněch slov, jež potřebuji, než nech ať se podívám."

Potom se asi pošťoural v nějakejch mozcích Pokračoval:

"Za časů mého praděda začali lidé atomů štěpiti Tu pak se medle ukázalo sekundární záření, kteréž se hrubě genů a chromozomů doteklo u jistých mužů a ženštin - bylať to dominantní mutace - v Hogbenově rodě Tak stali se z nás mutanti."

"Jo tak vo tom mluvil Roger Bacon, že jo?" Zeptal jsem se.

"Vpravdě tomu tak. Než byl nám přítelem a dovedl mlčeti. Kdyby tehdáž lid o naší moci povědomí měl, zajisté by nás hranice nebyla minula Ba ještě v tento čas je nebezpečné larvu odhodit. Nakonec máš-li vědomí, co zamejšlím?"

"Jo, dědo", řek jsem, protože jsem to věděl.

"Tuť právě háček. Zdá se, že lidé opět átomy štěpí. A proto seznali, že tě to atomová elektrárna. Tu třeba zničiti - nechcem přec aby po nás lidé jeduplně vjrali. Než elektřiny máme zapotřebí. Ne mnoho, nicméně něco přec. Nejlíp slouží uranová pec, leč užíti ji nyní nemůžem. Saunku, teď chutě do práce, neb elektřiny zapotřebí mám já i maličký."

A řek mi, co mám udělat. - Udělal jsem to.

Když se pořádně roz koukám, vidím moc zajímavý věci. Tak třebas ty mříže ve voknech. Zblízka se změněj v docela malounký kousíčky, který vokolo sebe páčěj jako bláznivý. To prej sou ty atomy. Teda ty ale vypadaj legračně - pořád se mezi sebou strkaj, jako kdyby spěchaly na nedělní dostaveníčko. Samozřejmě že je snadný si s nima hrát jako s kostičkama. Musíte se ale dovopravdy dobře kouknout, až vám to vylítne z vočí - víc takovejch malejch chlapíčků. Všecky

se pak daj dohromady a to je hrozně zajímavý. Napoprvý jsem se splet a proměnil ty železný tyče ve zlatý. Počítám, že jsem někde vynechal jeden atom. A pak mi to vyšlo správně a proměnil jsem ty tyče v nic. Vylezl jsem ven a znovu jsem je proměnil v železo. Nejdřív jsem se musel přesvědčit, že pan Armbruster spí. Bylo to jednoduchý.

Byli jsme v sedmým poschodí nad ulicí ve velikánský budově, která sloužila částečně jako lapák a částečně jako radnice. Byla noc a tak si mě nikdo nevšim. Letěl jsem pryč. Jednou kolem mě prolítla sova, myslela si, že potmě nevidím, a tak jsem po ní pliv. A vopravdu jsem ji zasáh.

Dal jsem to do pořádku s tou atomovou pecí. Vokolo byly stráže se světlama, ale já visel nahoře na nebi, kde mě žádnej nemoh zahlídnout, a dal se do toho. Nejdřív jsem ji rozpálil tak, že ten prevít, kterýmu pan Armbruster říkal grafit, se zčistajasna rozpařil a vodlít. Pak už bylo jednoduchý poradit si s tím neřádstvem dvěstěpětatřicítkou, že jo? - no a já to udělal a proměnil ji ve volovo. Udělal jsem to tak křehoučký, že to volovo začal rozfoukávat vítr. Brzo tam nic nezbylo.

Potom jsem letěl proti směru toku potoka. Vody v něm nebylo, co by se za nabet vašku a děda mi předtím řek, že jí potřebuju víc. Dostal jsem se vysoko do hor, ale neměl jsem kliku. Děda mi to začal dávat, říkal, že prej malej řve, tak jsem si pomyslil, že jsem tu atomovou pec neměl rozbíjet, dokud jsem si nebyl jistej, že budu mít nějakej proud

Jediný, co se dalo dělat, bylo přivolat déšť.

Jsou na to různý fígle, ale já jsem zmrazil mrak. To jsem musel přistát, udělat si mašinu a vylítnout tam, kde jsou mraky. Chvíli to trvalo, ale dost brzo se začala blížit bouřka a potom začalo pršet. Jenže voda nech těla týct potokem. Chvíli jsem hledal, až jsem našel místo, kde potok neměl dno. No jo, vony byly dole jeskyně. Tak jsem hezky rychle ty díry vyspravil. Žádnej div, že v tom potoku nebylo tak dlouho ani tolik vody, co by stálo za vomočení. To jsem teda teď dal do pořádku.

Ti chlápkové, co tam měli hlídat, šli domů. Myslím, že děda říkal, že jim nějak udělal malej, když začal řvát. Všický prej strčili prsty do uší, ječeli a mazali si to pryč. Prohlíd jsem vodní kolo, jak mi řek děda a trošku ho vopravil. Moc nepotřebovalo. Před sto lety stavěli vopravdu solidně - a taky to bylo dobře vyzrálý dřevo. Vobdivoval jsem kolo, jak se točí a točí, jak voda v potoku přibejvala - jo v potoku - teďkonc to byla hotová řeka...

Ale děda mi řek, to že bych bejval musel vidět Apiovu silnici, když ji stavěli.

Tak jsem je voba s malým docela pohodlně uložil a potom jsem vodlít zpátky do Pipervillu. Bylo už k ránu a já nechtěl, aby mě někdo viděl, jak lítám. Tentokrát jsem pliv po holubovi.

No a na radnici byl pěknej bengál. Prej fotr s mámou a Lemuelem zmizeli jako pára. Já jsem ale věděl, co se stalo. Máma ke mně promluvila, teda jako v hlavě, a řekla mi, abych přišel do cely na konci chodby. Je prej tam víc místa. Byli tam všichni, jenže neviditelný.

Zapomněl jsem povědít, že jsem se taky udělal neviditelnej, když jsem se vploužil dovnitř a viděl, že pan Armbruster ještě spí, a když jsem si všim toho zmatku.

"Děda mi řek, co se děje," řekla máma. "Tak jsem si myslela, že bude líp, když zůstanem chvilku stranou. Pořádnej slejvák, že jo?"

"To teda jo," řek jsem. "Proč jsou všicky tak rozčilený?"

"Vono jim nejde do hlavy, co se s náma stalo," řekla máma. "Hned jak se to tu trochu usadí, půjdem domů. Dals to tam do pořádku, jo?"

"Udělal jsem, co chtěl děda," vysvětlil jsem jí a pak se ozval z chodby náhlej řev. Malej tlusťoučkej mýválek se nes dovnitř s votýpkou klestí. Pořád šel a šel, až se dostal přes mříže tý cely, kde jsme byli. Potom se posadil a začal pořádat to klestíčko do hraničky. Měl takovej připitomělej kukuč a tak jsem poznal, že von ho Lemuel jistě zhypnotizoval.

Vokolo se mačkali lidi. Nemohli nás samozřejmě vidět, ale koukali na toho maličkýho starýha mývala. Já koukal taky, protože jsem si nikdá nedoved představit, jak to Lemuel dokáže, aby tu potvoru stáh z kůže. Viděl jsem je už dřívějc rozdělávat voheň - to von je zas Lemuel dokázal přinutit - ale nikdá jsem se nenachomejt dost blízko, abych viděl, jak se některej ten mýval sám svlíká a stahuje z kůže.

Těsně předtím, než mýval začal, strčil ho jeden strážník do pytle a vodnes ho pryč, takže jsem se stejně nedozvěděl co a jak. To už bylo světlo. Zaslech jsem vodněkud pořádnej řev a sotva jsem slyšel ten hlas, věděl jsem, vo koho de.

"Mámo," řek jsem, "vypadá to na pana Armbrustera. Radši se tam kouknu, co s tím chudákem dělaj."

"Nejvyšší čas, abysme vypadli," řekla vona. "Musíme vykopat dědu a malýho. Říkáš, že se mlejnský kolo točí?"

"Jo, mámo," řek jsem. "Teďkonc máme elektriky habaděj."

"Tápala vokolo sebe, až nachmátla fotra a jednu mu vrazila.

"Vstávej," řekla.

"Lízni si," řek fotr.

Ale vona ho probudila a řekla, že se jde domů. Jenže nikdo nedokázal probudit Lemuela. Nakonec táta s mámou vzali Lemuela mezi sebe a vylítli voknem ven, když jsem si předtím trochu pohrál s mřížema, aby mohli ven. Zůstali neviditelný, protože dole byla spousta lidí. Pořád ještě pršelo, ale máma řekla, že přeci nejsou z cukru nebo ze soli a že bych měl radši jít s sebou, jinak že mi vypráší kalhoty.

"Jo, mámo," řek jsem, ale ani mě to nenapadlo. Zůstal jsem. Musel jsem se přeci dovědět, co to prováděj s panem Armbrusterem.

Měli ho v tý velký místnosti se spoustou světel. Pan Gandy stál u vokna a měl vopravdicky vošklivej kukuč, zatímco voni panu Armbrusterovi vyhrnuli rukáv a jen jen mu vrazit jehlu do kůže. Jo.

Tu chvíli jsem se udělal viditelnej.

"Radši abyste toho nechali," povídám.

"To je Hogbenův kluk," zařval někdo. "Chyťte ho."

Popadli mě. Nebránil jsem se Co bys řek švec, seděl jsem v židli s vohrnutým rukávem a pan Gandy se na mě šklebil jako vlk.

"Zkusíme na něm sérum pravdy,"řek. "Nemá smysl se ho teď na něco ptát."

Pan Armbruster pořád říkal, celej připitomělej: "Nevím, co se stalo se Saunkem. Neřek bych vám to, ani kdybych to věděl ..."

Tak mu jednu vrazili.

Pan Gandy mi strčil svůj obličej do tváře.

"A teď se dozvíme pravdu o té atomové elektrárně," řek mi. "Po jedné injekci mi odpovíš, na co se tě zeptám. Rozuměno?"

Tak mi vrazili do ruky jehlu a foukli dovnitř ten prevít. Lechtalo to.

Potom se mě vyptávali. Řek jsem mu, že nic nevím. Pan Gandy řek, aby mi dali druhou injekci. Tak mi ji dali.

Lechtalo to hůř než předtím.

Právě ten moment někdo vběh dovnitř a začal řvát.

"Přehrada je v tahu," řval. "Gandyho přehrada. Zaplavilo to půlku farem v jižním úkolí."

Pan Gandy zavrávoral a zavřískl. "Ty jsi se zbláznil," a každýmu říkal: "To není možné, ve Velké Medvědí Řece nebyla za posledních sto let ani kapka vody."

Potom se sčuchli dohromady a začali si šeptat. Vo nějakejch vzorkách a vo velkým davu, kterej stojí dole.

"Musíte je uklidnit," říkal někdo panu Gandymu. "Vře to mezi

nima, Celá úroda je v tahu."

"Však já je uklidním," řekl na to pan Gandy. "Nikde žádný důkaz. A za týden volby..."

Vylít z místnosti a všichni z a ním. Vyskočil jsem ze židle a začal se drbat. Ten prevít, kterej do mě napumpavali, mě pod kůží strašně lechtal. Měl jsem na pana Gandyho pořádnej vztek.

"Rychle," řekl pan Armbruster. "Musíme vymáznout. Teď máme příležitost."

Vy_adli jsme zadním vchodem. Bylo to docela snadný. Vokolo domu jsme se dostali před budovu a tam byl v dešti velkej zástup. Nahoře na schodech k radnici stál pan Gandy, koukal vošklivě jako dycky na velkýho hubenýho chlápka, kterej mával kusem kamene.

"Každá přehrada má určitý kritický bod," řekl pan Gandy, ale ten velkej chlap řval a mával kamenem nad hlavou.

"Rozeznám přece dobrej beton vod mizernýho," ječel. "Tenhle prevít je samej písek. Tahle přehrada by nezadržela ani galon vody."

Pan Gandy zavrtěl hlavou.

"Je to strašné," řek. "Jsem otřesen právě tak jako vy. My jsme pochopitelně uzavřeli smlouvu v dobré víře. Jestliže stavební společnost Ajax použila špatného materiálu, budeme je stíh_at soudně."

V tý chvíli mě to svědění tak dožralo, že jsem se k něčemu rozhod. A taky že jo.

Hubenej chlápek ustoupil vo krok a vokázal prstem na pana Gandyho. "Poslyšte," řek. "Tady se proslejchá, že stavební společnost Ajax patří vám. Co je na tom pravdy?"

Pan Gandy votevřel hubu a zas ji zavřel. Drobátko to s ním zaklepalo.

"Ano," řek. "Patří mi."

Měli jste slyšet, jak ty lidi v zástupu zařvali.

Velkej chlap se zhluboka nadech.

"Tak vy to připouštíte? Tak to t_aky možná připustíte, že jste věděl, že ta přehrada je na kočku, co? Kolikpak jste na tom trhnul?"

"Jedenáct tisíc dolarů," řekl pan Gandy. "Čistého, to když jsem zaplatil šerifovi, radním a..."

Jenže v tý chvíli se zástup vrhnul ke schodům a pana Gandyho už vůbec nebylo slyšet.

"Tak, tak," řek pan Armbruster. "Tak to by bylo všecko. Víš, co to znamená, Saunku? Že se Gandy zbláznil. Určitě, ale teď do toho šlápne opozice, všecky podvodníky vyhoděj a v Pipervillu si zas užijeme pěknejch časů. Teda až do tý doby, než se vrtnu na jih. Takhle na zimu se vždycky stěhuju na jih. Je to hotovej zázrak, ale

koukám, že mám v kapse nějaký drobný. Napiješ se se mnou, Saunku ?"

"Ne, děkuju," řek jsem. "Mámě bude vrtat hlavou, kde je mně konec. Budou ještě nějaké potíže, pane Armbruster?"

"Možná," řek. "Ale teď nějakou dobu ne. Koukej, tamhle vedou starýho Gandyho do lapáku. Asi kvůli jeho vlastní vochraně. To se musí voslavit, Saunku. Nebudeš přeci... Saunku, kde seš?"

Ale já jsem se udělal neviditelnej.

Jo, tak to by tak bylo všechno. Nic mě nesvědilo a tak jsem vodlít domů, a pomáhal z vodního kola dostat elektriku. Po nějakým čase povodeň ustoupila, ale měli jsme i potom stále přívod vody potokem, když jsem vyspravil ten horní tok. Usadili jsme se ke klidnýmu životu, kterej my Hogbeni tak rádi. Je to tak pro nás nejjistější.

Děda řek, že to byla hotová potopa. Prej mu připomněla vypravovánky jeho vlastního dědy. Něco v tom smyslu, že když byl dědův děda naživu, měli už atomový pece a moc jinejch věcí a hezky brzo se jim to vymklo z rukou a pak přišla vopravdická potopa. Dědův dědeček musel rychle prásknout do bot. Vod těch časů až dodnes vo tý zemi nebylo nic slyšet a tak si myslím, že se všicky v tý Atlantidě utopili. Ale stejně to byli zatracený cizinci.

Pan Gandy šel do lapáku. Jaktěživ nikdy nevykoumal, proč se ke všemu takhle přiznal. Možná, že se v něm hnulo svědomí. Nemyslím, že bych v tom měl prsty já. Nejni to pravděpodobný. Ale přeci jen...

Vzpomínáte si na ten trik, co mi vokázal fotr? Jakože umí udělat v prostoru zkrat a napumpovat žitnou ze svý krve do mý? No a já jsem ten trik vyzkusil sám, když mě to lechtá ni votrávilo a nemohl jsem se podrbat. Ten prevít, co do mě nandali, mě totiž strašně svrběl. No tak jsem drobátko stočil prostor a napumpoval ho rovnou panu Gandymu do krve, jak tam stál na schodišti u soudu. Pak mě to přestalo svrbět, ale pana Gandyho to zaručeně svrbělo pořádně. Patřilo mu to.

Tak si myslím, jestli jsem mu náhodou tím svrběním nevotevřel hubu?

překlad V. Kajdoš
Mona 1979

O VŠEM MOŽNÉM

Vrátili jsme se z Pardubic, prvotní opojení je pryč a je čas posoudit, co nám přinesly a hlavně co máme dělat.

Třebaže jsme nevyřešili žádnou ze základních otázek SF hnutí, ani to nebylo cílem našeho setkání, Fandom po Pardubicích je už něco zcela jiného než před nimi nebo dokonce před založením prvního /našeho/ SF klubu. Nemluvím zde o Fandomu a našem klubu v jedné větě náhodou. Přestože naše výprava, spolu s pobočkami, spřátelenými kluby a našimi externími členy netvořila ani třetinu účastníků konvence, vycházela převážná většina podnětů k diskuzi od nás. Ujali jsme se i administrativní a organizační stránky věci. Jak se dalo očekávat, nepřijel do Pardubic žádný SFK, o kterém bychom nevěděli a nespolupracovali s ním. Nicméně se našlo několik nadšenců už pevně rozhodnutých SFK založit. Nebude asi daleko od pravdy domněnka, že je pardubické sezení neodradilo, spíše naopak, a že s naší pomocí své plány uskuteční.

Nejvyspělejší kluby dnes začínají s fanziny. Ono totiž až se vznikem fanzinu se klub stává skutečným Klubem, půjčovat knížky a občas uspořádat o něčem opravdu zajímavém z oblasti SF nějakou besedu je samozřejmě rovněž prospěšné a žádoucí, ale to může dělat i leckterá aktivnější knihovna. Ale SFK jako organizační jednotka tvůrčího a kritického Fandomu může si až na stránkách fanzinu prezentovat svá dílka a názory. Tím nechci říci, že fanzin má mít v obsahu jen díla amatérů. Nevím už, kdo v Pardubicích řekl na adresu spisovatelů, že chce-li kdo začít psát SF, musí ji alespoň tři roky intenzívně číst, a jak poznamenal náš externí člen z Val. Mez. , platí to i pro čtenáře. Dnes už je SF tak provázaná, kompaktní a široká, že mnohá díla jsou nepoučenému čtenáři takřka nesrozumitelná nebo je mu zůstat jen na povrchu.

Domnívám se proto, že do fanzinu kromě tvorby začínajících autorů patří i díla profesionálů, hlavně překlady světových autorů. Kromě toho by měl fanzin obsahovat informace o ostatních klubech, přehledy knih a akcí a ohlasy a kritiky na ně.

Ale ještě k Pardubicím: Spisovatelé se většinou stranili předsednických stolů, až později jsem si uvědomil, že kromě přirozené plachosti to jasně naznačovalo, že se Fandom musí organizovat sám, nikdo zde neporoučí, ale také za nás nic neudělá. A tak bych chtěl poděkovat pardubickým, hlavně Pavlu Poláčkovi, který byl duší tohoto setkání, za to, že nám ukázali, jak to lze také dělat.

Zdeněk Rampas

Jiří Kolafa: Obyčejná časová smyčka

odshora až sem namazat lepidlem, slepit váleček

k malému domku a zazvonil. Vyšel starší, plešatý pán. Otevřel jsem ústa, abych pozdravil, ale muž mě předešel: "No pojďte, už na vás čekám!" a netrpělivě mě táhl do jakési kůlny. "Jak o mně víte, pane profesore?", zeptal jsem se udiveně. "To nic, to je jen takový menší paradoxík. Přejete si to na včera 19.00, že ano? Tak šup tam!" Nacpal mne do starobyle vyhlížející skříně a zabouchl dvířka. "Dokud bude svítit červené světlo, nehýbat se!", stačil jsem ještě zaslechnout. Ozvalo se vrčení a syčení, červené světlo zaplálo jako u rentgenu a zase zhaslo. Otevřel jsem dveře a vyšel ven. Profesor se skláněl nad nějakým přístrojem a tvářil se překvapeně. "Co tady děláte?.. Totiž, aha, ahá, povedlo se! No tak počkejte, kam utíkáte, musíte mi všechno vyprávět..." Ale já jsem ho samozřejmě neposlouchal. Uháněl jsem k biografu, který byl na opačném konci města. Přišel jsem právě včas, abych si prohlédl vitrínu s nápisem "Dnešní program", koupil si lístek a vešel do ztemnělého sálu. V sedmé řadě seděla víla v bílých šatech a s vlasy černějšími než saze rozsypané po sněhu. Usadil jsem se za ni. Byla sama a já věděl, že z kina půjdeme spolu. Kráčeli jsme letní nocí, po vyšlapané pěšince mezi stromy. Nad stříbrným půlměsícem plyly roztrhané cáry obláčků a kouzlily bizardní rozšířené tvary, abychom se mohli držet za ruce a hádat, co nám připomínají. Jak Castor a Pollux se blýskaly reflexem měsíčního svitu dívčiny oči mezi havraními vlasy. Naše rty se dotkly a oblohu protal meteor. Řekl jsem: "Štěstí a zármutek se střídají jako den a noc, jako sen a bdění. Jsem tu s Tebou a je mi, jako bych to prožíval poprvé a zároveň tisíckrát. Zkus zavřít oči a možná také ucítíš to houpání a vlnění." Teprve pozdě v noci jsme se rozloučili. Šel jsem domů a upadl do neklidného spánku. Ráno bylo šedivé a pošmourné. S nepříjemnou předtuchou jsem šel vybrat schránku na dopisy. Vypadl z ní malý, několikrát přeložený lístek. "V době, kdy si přečteš tyto řádky, budu již v letadle na cestě do Austrálie. Děkuji Ti za krásný večer, můj poslední doma, a nezlob se, že jsem neměla odvahu přiznat se Ti hned. "Jako bych rovnýma nohama skočil do tůně s ledovou vodou. Brzy jsem se však ovládl. Vím, co udělám. Vyšel jsem ven a po půlhodině spíše běhu než chůze jsem dorazil

zde odstřihnout

prázdninová příloha, prázdninová příloha, prázdninová příloha, prázdninová